

mænd siden 1ste April 1871, blive paa lige Maade at afdrage, med mindre anderledes bestemmes ved Finantsloven. Denne Sætning forekommer mig at være høist besynderlig, at man i en særlig Lov vil sige, at de Tillæg, der ere givne ved Finantsloven, skulde forhøies ved en særlig Lov, med mindre man vedtager anderledes paa Finantsloven. Det er en Sætning, der er mig næsten uforstaaelig. Vil man betragte det saaledes, at den særlige Lov skal beherske Finantsloven, eller hvad er Meningen dermed? Thi er det ikke Meningen, at den særlige Lov skal beherske Finantsloven, saa synes jeg, at det ligger nær at antage, at med Hensyn til de Forhøielse, som ere givne ved Finantsloven, maa man høert Nar overlade til Rigsdagens Bestemmelse, om de skulde vedblive at bevilges, og er der Trang til at forhøie dem, forekommer det mig ogsaa, at det maa overlades til Rigsdagen ved Finantslovens Behandling at bestemme, om der skal gives nogen Forhøielse deri. Men at der sættes i en særlig Lov, at den Forhøielse, der er givne ved Finantsloven, ogsaa skal forhøies efter Principet i § 1, med mindre man vedtager Andet paa Finantsloven, er mig en aldeles uforklarlig Sætning. Som sagt, jeg tror, at Loven trænger til en alvorlig Omarbejdelse, og en saadan vil vistnok ogsaa blive den til Del.

Finantsministeren: Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, kunde ikke finde Principet i selve Loven. Det forekommer mig, at det ligger saa aldeles klart for, at det næsten undrer mig, at det ærede Medlem ikke har set det. Principet er nemlig dette, at man har anset det for at være et uafviseligt Krav af Liden, at samtlige Lønninger til Embeds- og Bestillingsmændene bleve forhøiede med 20 %. Men en ganske anden Ting er, at man i foregaaende Nar har fundet Anledning til at træffe enkelte Klasser af Embedsmændene eller navnlig af Bestillingsmændene frem og give dem et Tillæg, og naar disse Tillæg vedblive at bestaa, vilde disse Mænd komme til at faae mere end andre Embeds- og Bestillingsmænd, hvilket aabenbart ikke kan have været Meningen, i alt Fald ikke som almindelig Regel. Skulde det imidlertid være Tilfældet med en enkelt Klasse, at den burde beholde dette Tillæg, nu vel, saa er der netop forbeholdt at gjøre Forandring i den Henseende ved Finantsloven. Naar nu ærede Medlemmer, som have hørt Ordet, have ment, at der ikke var nogen Trang tilstede, da maa jeg sige, at det undrer mig næsten at høre en saadan Betragtning; thi fordi enkelte Kornvarer for Liden ere faldne noget i Pris, og da vel navnlig egentlig kun een Hovedart, nemlig Sveden, skønner jeg dog ikke rettere, end at naar en Lønde Byg koster 7 Rd. eller noget lignende, saa er det et Vidnesbyrd om, at der ikke er nogen særdeles Afgang i Priserne i saa Henseende. Hvad Smørret angaar, mindes jeg ikke i lang Tid at have set nogen

Pris noteret til 2 a 3 Mk., som vel at mærke var spiseligt Smør. Jeg har ikke kunnet afvise Rigtigheden af den Betragtning, som iøvrigt i Fjor blev godtgjort for det høie Thing ved en lille Brochure, der blev omdelt, at det maa anses for at være en given Ting, at Livsforbrødenhederne i det Hele i de senere Aar, navnlig siden 1870, siden Lønningslovene bleve givne, ere stegne med omtrent 20 %. Dette er ogsaa en Erkjendelse, som det høie Thing flere Gange har vedkjendt sig; blandt Andet mindes jeg, at der i Fjor forelaa Spørgsmaal om Forhøielse af Sivalideforsørgelsen, og der mente man at burde gaa til 20 %. Jeg skulde i det Hele undre mig, om ikke alle Medlemmer, som ere her tilstede, maatte i deres Liv have gjort den Erfaring, at man ikke kan leve for det Samme nu, som man levede for i en ikke saa meget fjern Tid, navnlig i Aredserne. Jeg skulde næsten tro, at det er en Betragtning, der ligger meget nær for de Herrer, naar De overveie, om Deres Diæter flaa lige saa godt til nu, som de gjorde tidligere; thi medens de i sin Tid maatte anses for at være ret rundelige, tvivler jeg ikke paa, at ærede Medlemmer ville have gjort den Erfaring, at det er umuligt at staffe sig det for de 3 Rd., som man kunde faae f. Ex. i Aredserne. De ærede Medlemmer, som have udtalt sig, mente, der var en meget væsentlig Tendens til Fald i mange af Livets Forbrødenheder. Jeg har allerede tilladt mig at meddele, at jeg ikke har kunnet se dette Fald; og jeg tvivler overordentlig paa, at ret Mange have gjort denne Erfaring. Hvad Husleie angaar, da er der ingen Tvivl om, at den er stigende ikke blot i Kjøbenhavn men ogsaa i Kjøbstæderne, i det Mindste klages der meget fra Embeds- og Bestillingsmænds Side over, at de ikke kunne faae en Bolig, der er passende, for de Priser, som de hidtil have kunnet faae den for. Fremdeles er det ingen Tvivl underkastet, at Brændet vedbliver at holde sig i en meget høi Pris; man giver i Kjøbenhavn vistnok 18 Rd. for en Favn Brænde; Fløde, Mælk o. s. v. stiger ganske umaadelig, saa at jeg ikke tror, at det kan være nogen som helst Tvivl underkastet, at det er umuligt nu at staffe sig de samme Livsforbrødenheder for Pengene, som man kunde i Slutningen af Aredserne. Vil jeg gaa tilbage i Lønningsforholdenes Historie, saa ville ærede Medlemmer erindre, at den Forandring, der foregik i 1870, da de fleste Lønningslove bleve vedtagne, egentlig slet ikke gik ud paa nogen Forhøielse af Lønningerne. Et æret Medlem har netop sagt, at det ikke var Satserne, man havde Noget imod, men Antallet af Embedsmændene. Da jeg nu havde den Ære at gennemføre de fleste af disse Love, er jeg altsaa i Stand til at bevidne, at der slet ikke forlangtes Andet end, at det hidtilværende Sædtillæg skulde omreguleres til en fast aarlig Indtægt, fordi man ikke ansaa Sædtillæg for i det Hele taget at være en fuldstændig tilsvarende Maalestof for Livets Behov.